

Вървѣхме така около часъ и селцето, къмъ което Исмаилъ ни водѣше, се набоде веднага въ очитѣ ни. Тукъ бѣше и полкътъ ни, нашиятъ хубавъ 73 пехотенъ полкъ.

Скоро запращѣха буйни огньове, веселие и пѣсни. Разперихме ржце за ненаситни пригръдки на жежкитѣ огнени езици. Но добриятъ Прометей разбираше нашата нужда и игриво, като се докосваше до войнишкитѣ ни одежди, бързо отнемаше мокротата ни, която въ широки, топли облаци отъ пара неспирно изпращаше къмъ тъмния покривъ на нощта.